

De toekomstige kiezingen. — Het schijnt van nu af zeker dat bij de toekomstige kiezingen te Gent de christene democraten in het strijdpark zullen treden.

Te beginnen van de toekomstige week zullen zij zelfs meetings inrichten; op deze vergaderingen zullen de volksvertegenwoordigers van het arrondissement worden uitgenodigd om uitlegging te geven over hunne houding in de Kamer.

De zonnesclagen. — In deze dagen van brandende zonnesclagen is het gepast een weinig te spreken over de zonnesclagen en hunne gevolgen.

De « zonnesclagen » kunnen het gestel op twee verschillende wijze aandoen; bij overtrokken lucht, onder een temperatuur van 25 tot 30 graden, gevoelt de op weg zijnde man plotseling eenen opdrang in het gelaat, zijn lichaam bedekt zich met zweet en hij valt bewusteloos ten gronde; bij heldere zon, met een warmte van 30 tot 35 graden, gevoelt de op weg zijnde menschen een begin van angst, hunne huid is brandend heet, hun oogschedel trekt toe en zij eindigen met loodzwaar ten gronde te vallen.

Meestal is de behandeling tegen zonnescslag zeer eenvoudig. Het is voldoende den persoon in de schaduw te leggen, het hoofd ietwat hooger en zijne kleederen los te maken; soms zijn deze voorzorgen voldoende om hem tot het bewustzijn terug te roepen. Maar meermaals is het noodig hem op het gelaat, de handen en borst te slaan met een doek met frisch water. Het is ook goed hem wat water met eenige druppelen ether te doen drinken.

Wanneer dit niet helpt, kan men het volgende beproeven:

De man op den grond uitgestrekt liggende, opent men het gebit en stevig de tong vastgrijpende tusschen den duim en den wijsvinger, trekt men er regelmatig aan, met rusttijden, tegen 15 maal in den minuut.

Desnoods kan men de tong met een zakdoek vastgrijpen om het uitgliden te beletten. Men moet niet bang zijn vol te houden. Men heeft slachtoffers van zonnesclagen gehad die eerst na een uur dezer werking tot het bewustzijn terugkeerden.

Hopen wij dat wij deze kleine raadgevingen niet zullen moeten beproeven.

Een leelijk vooruitzicht. — Op 13 november 1899 zal, volgens den bekenden professor Falb, een komeet in botsing komen met de aarde, waarvan het gevolg zal zijn of dat onze planeet door den geweldigen schok aan flarden en brokjes vliegt, of wij worden omringd door een dikken nevel van vergiftigd gas. In beide gevallen zullen wij niet naverstellen wat er gebeurd is.

Als dit gevaar nu werkelijk eens dreigde, zou het dan niet wenschelijk zijn dat men begon met alle militaire uitgaven te staken en voor dat geld alle wetenschappelijke mannen aan 't werk te zetten, ten einde middelen te beramen tot afweer van de nadeelige gevolgen die hieruit voortvloeien?

De menselijke geest kon dan zijne voortreffelijkheid toonen in de kunst van bewaren en behouden in plaats van in die van vernielen.

Prinselijke aardigheden. — Prins Henri

van Orleans haalde weer een dier aardigheden uit die rijke heeren het recht meenen te hebben uit te halen tegenover arme meisjes.

Hij leefde namelijk met zekere Georgette Dufoyer, die al de genoegens van een zorgeloos leven smaakte door de milde beurs van den prins, zoowel te Parijs als te Nice, te Monte Carlo als te Spa.

Het heette dat de prins en het meisje elkaar lief hadden. Maar de prins kreeg er genoeg van en hij liet het meisje schieten.

Wanhopig verliet zij Parijs en vestigde zich in een klein dorpje aan de zee kust, hare geboorteplaats, waarheen zij vluchtte om zich te troosten over het vertrek van hem dien zij lief had. Zij hoopte dat hij terug zou keeren.

Opgesloten in haar huisje vond zij geen andere troost dan de morphine en wachtte steeds op zijne komst.

Dagelijks informeerde zij bij den geneesheer of men haar niet had geschreven uit Parijs en dagelijks was het antwoord ontkennend.

Eens kreeg hij een bericht van een afgevaardigde, die hem namens den prins vroeg hoe het met het meisje ging. Het antwoord was: in wanhopigen toestand.

Toen begon er een levendige correspondentie en een straat van hoop drong door in dat huis der smart.

Hij zal eindelijk terug komen, zoo dacht Georgette, die zich ongerust maakte over haar lichaam, dat zoo uitgeteerd was. En angstig vroeg zij zich zelve af: zal hij mij nog zoo mooi vinden als voorheen?

Maar de prins kwam niet en Georgette kwijnde weg omdat zij niet meer bemind werd.

Op het kleine kerkhof van het dorp in Bretagne ligt nu het lijk van het meisje, dat stierf van verdriet.

Intusschen bekommert de prins zich daarover niet. Wie weet hoe veel liefjes hij na dien tijd alweer had en verbruikte!

Zoo zijn de manieren van prins en telkens zijn er onnoozele meisjes genoeg die zij in hunne val weten te krijgen.

Het is een oude geschiedenis en toch blijft zij eeuwig nieuw!

Huwelijkspapieren. — Een gemeentesecretaris schrijft aan het Fondsblad:

Dikwijls krijg ik brieven van personen, in onze gemeente geboren, die mij verzoeken hunnen geboorte-akt en andere noodige akten voor huwelijk aan te gaan, op te zenden. Meest altijd kan ik zulks niet doen, want de vrager weet niet, dat wij geene akten mogen afleveren, op ongezegeld papier, vooraleer in bezit te zijn van een getuigschrift van behoeftigheid of « pro deo » zooals men zegt, afgeleverd door den burgemeester der verblijfplaats van den verzoeker.

Dus, al wie zulke akten spoedig en gratis wil bekomen lette wel op van een getuigschrift van behoeftigheid of pro deo afgeleverd door zijnen burgemeester bij zijne vraag te voegen en zijn adres duidelijk op te geven.

Rechterlijke Eerherstelling

Openbare zitting der eerste kamer der Rechtbank van 1st aanleg, zitting houdende

te Gent, Provincie Oost-Vlaanderen, van Woensdag, 9 Juni 1897.

Aanwezig de heeren Steyaert, voorzitter; Rolland en Hebbelynck, rechters; De Busschere, substituut Prokureur des Konings, Verwée, greffier. (Geteekend.) E. Steyaert; Verwée.

Nummer 33920 der algemeene rol.

In zake van:

M. Pieter Lamont, pastoor te Wouterghem, eischer hebbende avoué Meester Papillon.

Jegens:

M. Jozef Reijnders, drukker-uitgever van het dagblad « De Landbouwer » wonende te Gent, verweerder hebbende avoué M^r De Baets.

De Rechtbank,

Gehoord de partijen in hunne middelen en beslitselen en M^r De Busschere, substituut Prokureur des Konings in zijn gelijkvormig advies.

Aangezien dat de verweerder ten onrechte houdt staan dat de eischer op geene voldoende wijze is aangeduid in het geïncrimineerd artikel; dat er inderdaad geen minsten twijfel kan bestaan nopens de echtheid van den persoon bedoeld in het artikel « Pastoor Pier » verschenen in den « Landbouwer » van den 21 maart 1897.

Dat de eischer zich Pieter noemt; dat hij pastoor te Wouterghem is; dat hij den brief, welken hij den 9 Maart 1897 aan den verweerder gezonden heeft, heeft doen bewettigen, dat daarenboven zijn naam voluit in het kwestieuze artikel staat, buiten een verschuiving van twee letters, dat er eindelijk te Wouterghem een persoon bestaat gekend onder den naam van « Pieter ».

Aangezien de verweerder den eischer verweeten heeft zich aan den drank over te leveren, en het hoofd te maken aan een jong meisje; dat deze aantijgingen van aard zijn de waardigheid der partij Papillon te benadeeligen en aan de openbare verachting bloot te stellen; dat voor de waardeering van het door den eischer ondergane zedelijk nadeel, men rekening moet houden van het mistrouwen waarin zekere kleine pers gevallen is door menigvuldige hervallingen, de overduidelijkheid en de onrechtvaardigheid harer aanvallen.

Aangezien dat er over geen stoffelijk nadeel gerechtvaardigd wordt; dat in deze omstandigheden de hierna bepaalde herstelling voldoende is;

Om deze redenen, recht doende.

Alle uitgebreider of tegenovergestelde beslitselen verwerpende als zijnde ongegrond.

Verwijst den verweerder de redenen en beslitselen van het tegenwoordig vonnis, twee maal in de vlaamsche taal, in het dagblad « De Landbouwer » op te nemen, onder titel van « Rechterlijke eerherstelling » op dezelfde plaats en met dezelfde drukletters gebruikt voor het aangeklaagd artikel.

Bemachtigt den eischer ten dien einde het tegenwoordig vonnis te doen vertalen door den heer greffier Verwée, die de Rechtbank tot dies aanstelt.

Zegt dat de kosten van betaling ten lasten van den verweerder zijn, en dat gezegde kosten eischbaar zullen zijn op het vertoonen van het kwijtschrift van den vertaler.

Beveel daarenboven aan den verweerder deze afkondigingen te doen binnen de drie dagen na de betekening van het tegenwoordig vonnis, op pene van 5 francs schadeoostelling per dag uitstel, gezegde verwijzing onherroepelijk en in het geheel niet waar-schuwend zijnde.

Verwijst den verweerder tot alle de kosten.

En voorzoveel de verwijzing, tot schadeoostelling en kosten de drie honderd frank overtreffen, bepaald voor alsdan den lijfswang op eene maand.

(Geteekend) E. Steyaert; Verwée.

De hongarsche oogststaking

De staking door de hongarsche landbouwarbeiders dezen oogst aangeaan moet over het algemeen als mislukt beschouwd worden en had enkelijk in ettelijke kreisen een gunstigen uitslag. De vervolging der kapitalisten is ook hier natuurlijk voor de arbeiders niet uitgebleven.

Oogenblikkelijk zijn 20 duizend monden broodloos. De hongarsche regering bekommert zich om het voedsel der ongelukkigen, nu zij werkloos zijn, maar zond wel haar wapenen tegen hen uit, toen zij om lotsverbetering streden en spant tegenwoordig alles in om die rampelingen maar overal te doen weggagen.

Zeker heeft toch de staking dit voor gevolg dat een ruim deel der stakende arbeiders thans bewuste proletariërs geworden zijn, die ervan overtuigd zijn dat ze zullen moeten volharden in den strijd en dat de strijd lang en hardnekkig moet zijn om te overwinnen. Die arbeiders weten nu waar de vijand tegen hen in 't gelid staat, weten ook dat er op hem zal en moet overwonnen worden.

Daarom zal zeker de hongarsche boerenarbeidersbeweging rustloos uitbreiden, zoo weinig dan ook het magyaarsch jonkerdom dit verlangen mag. « Zulke bewegingen vorderen iedermaal hun offers, zooals elke strijd voor de vrijheid » zegt *Hamburger Echo*, toch onbetwistbaar is het, dat die offers zaad zijn voor nieuwe krachten in de toekomst.

Hamburger Echo toont nu duidelijk, waarom de staking grootendeels zonder goeden uitslag bleef.

« 't Zijn vooral de slovakische arbeiders geweest, die der ongunstigen uitslag der oogststaking aangevoerd hebben. Deze zijn zoo behoeftenloos als de italiaansche werklieden of als de chineesche koelies. In Slovaekië is de handel in handen der aldaar verblijvende Joden en de boeren kunnen uit den weinig vruchtbaren bodem enkel een karige opbrengst trekken.

» Een gedeelte der bevoeking trekt de wereld rond en drijft handel in muizenvallen en dergel-

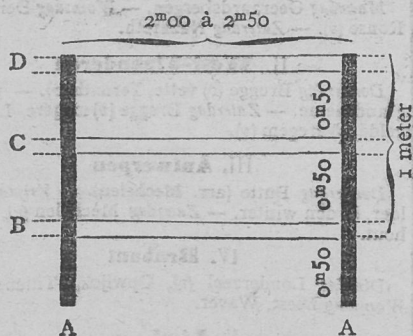
kante meters per leghoender of 5 vierkante meters per mesthoender; 't is te zeggen dat men, per roede, niet meer dan 2 hoenders mag kweeken.

Het hoenderpark moet rondom afgesloten worden, ten einde te beletten dat de hoenders op de nabijgelegene akkers schade veroorzaken.

Voor deze omheining zal men het best en het goedkoopst geïmpantiseerd vlechtwerk gebruiken. Men neme eene hoogte van 1 meter: dit is voldoende, want van zodra een hoender genoegzaam gevoerd wordt, zal het niet trachten uit de omheining te ontsnappen.

Om de omheining te plaatsen, kan men volgender wijze te werk gaan:

Ten eerste: als er reeds eene beplante haag bestaat, kan men er het vlechtwerk gemakkelijk aanvasthechten, en om van onder alle openingen tusschen den grond en het vlechtwerk weg te nemen, zal men met de spade naast

de haag, en langs weerszijde, eene groef delven, waarvan men de aarde tegen de haag ophooft.

Bestaat er geene beplante haag, dan zal men op afstanden van 2 tot 2 1/2 meters palen AA in den grond slaan van 1 1/2 m. lengte en ongeveer 10 op 10 cm. doorsnede. Deze palen delft men 0,50 m. diep in den grond, en het

ingedolvene gedeelte zal men boven een vuur licht laten verkoolen, ten einde het rotten tegen te werken. Langs den grond slaat men tegen die palen eene plank B, die goed geteerd is, en 10 tot 15 cm. onder den grond, en ongeveer 5 cm. boven den grond komt.

Daarna wordt op 50 cm. hoogte alsook boven aan de palen eene plank (C en D) genageld van ongeveer 10 cm. breedte en 2 à 3 cm. dikte.

Aan die planken en palen wordt nu het vlechtwerk vastgemaakt. Men neme eene maaswijdte van 4 1/2 cm.

Het hoenderpark moet nu nog verdeeld worden, en deze verdeeling verschilt volgens men hoenderen kweekt met het oog op het eieren leggen, het mesten, of het voortbrengen van raschoenders.

Wil men zuivere raschoenders kweeken, dan zal men het park in zooveel afzonderlijke parkjes deelen als men verschillende rassen kweekt. Men zal iederen haan het noodige getal hennen geven, en ieder « gezin » een afzonderlijk hok en park geven.

Voor mesthoenders is de zaak veel eenvoudiger: deze hoenders worden slechts enkele maanden gehouden, en de laatste weken aan eene bijzondere behandeling, die we verder zullen doen kennen, onderworpen.

Voor de leghoenders is de zaak belangrijker. Wij hebben reeds gezegd dat na de 4 jaar al de hoenders naar de markt moeten.

Men zal dan ook den grond waarover men beschikt in 5 deelen verdeelen, vijf parken die men door een afsluit-sel, gelijk aan dit voor de omheining beschreven, zal afzonderen.

Een dezer parken, n° 5, moet voorbehouden blijven voor de jonge kipjes en wij zullen er naderhand op terug komen.

Ieder der vier andere parken zal bestemd zijn voor de hoenders van 1, 2, 3 of 4 jaar. Jaarlijks komt het park der 4 jarige hoenders ledig, en men bevoelt het alsdan met de kipjes die van het park n° 5 komen.

Om de gezondheid der hoenders te bevorderen, is het

noodzakkelijk dat de parken dagelijks opgeharkt worden, en men de uitwerpselen verwijderd; van tijd tot tijd zal men den grond goed om spitten, en, indien er onder de hoenders besmettelijke ziekte mocht geheerscht hebben, zal men de bovenste laag grond door versch zand vervangen.

Men zal zorg dragen dat er in ieder park eenige boomen of wat struikgewas aanwezig zijn; bij groote hitte zullen de hoenders daar eene frische en lommerige schuilplaats vinden. De hevige zonnesclagen kunnen inderdaad voor het hoen doodelijke gevolgen hebben, en zijn oorzaak van een aantal ziekten die niet alleen gevaarlijk maar bijna ongeneesbaar zijn.

Te veel struikgewas mag nu ook niet voorhanden zijn, aangezien dit koelte en vochtigheid aan den grond mededeelt, die voor het hoen alles, behalve voordelig zijn.

Wij raden ook aan in de parken geen vlierboomen te planten: men heeft inderdaad opgemerkt dat de geur dezer plant zeer onaangenaam is voor het hoen; ook de seringboom zal men liefst vermijden, aangezien dien boom de Spaansche vlieg zeer aantrekt, en dit insect het hoen veel last veroorzaakt.

Men vervange die, zoo men wilt, door moerbeziestruiken, wiens vruchten zeer aangenaam en zeer gezond voor de hoenders zijn.

Ook verscheidene kommen met zuiver water moeten in ieder park aanwezig zijn. Men zal, zoo mogelijk, die waterkommen door een klein afdakje tegen de zonnesclagen beschutten. Ook moet er gezorgd worden dat het water des winters niet bevriest.

Een afdak van meer of mindere uitgestrektheid, al na volgens de belangrijkheid der kweekerij, is ook in ieder park eene vereischte. Daar zullen de hoenders bij regen, sneeuw of slechtweder een veilige schuilplaats vinden, terwijl het daár is dat zij des winters het grootste gedeelte van hunnen tijd zullen doorbrengen.

Dit afdak moet langs den Noorden- en Westenkant volkomen gesloten zijn: de Oostenkant staat geheel open,